

[Hanne Reintoft.]

tværtimod. Samtlige love, der er blevet vedtaget som følge af forliget, har skærpet vanskelighederne. Det gælder især loven om ejerlejligheder, der forståeligt nok vel er blevet den mest upopulære lov på boligområdet, hvis ikke det er en af de mest upopulære love overhovedet. Selv om regeringen et par gange har været presset til at foretage småændringer i loven om ejerlejligheder, så er dens virkninger stadig lige modbydelige. Omkring 50.000 lejligheder er allerede opdelt som ejerlejligheder. Salget af ejerlejligheder har gjort loven om boliganvisning værdiløs for disse 50.000 lejligheder. Kommunernes eftergivenhed over for bolighajerne gør dette problem meget stort. Vi ved, at der overalt i landet står lejligheder tomme i månedsvis, og jeg har, det må jeg sige, til min dybe undren fået indenrigsministerens tilsagn om, at kommunerne skam gerne må handle således. Vi vil i denne vinter gå meget hårdt til boliglovgivningen. Vi vil med alle midler bekæmpe loven om ejerlejligheder, og vi vil stille et konkret forslag simpelt hen om lovens bortfald. Salget af ejerlejligheder betyder en kunstig oppustning på 3 milliarder kr., så sig ikke, at det er uden betydning for den inflation, man taler om i tide og utide. Begrebet ejerlejligheder må fjernes, og hvis socialdemokratiet mener den modstand mod ejerlejligheder, som man gav udtryk for på et pressemøde engang i maj, i øvrigt umiddelbart efter at man havde tilsluttet sig loven, så regner jeg med, at de vil støtte os, når vi fremlægger et forslag om lovens totale ophævelse.

Vi vil også stille andre forslag inden for boliglovgivningen. Vi vil snarest stille forslag om, at den asociale lov om lejeforhøjelser ved genudlejning efter 1. januar 1971 bortfalder, inden den endnu træder i kraft, og vi ved jo, at organisationerne vil støtte det. At en sådan tilfældig boligfordyrelse for dem, der skifter bolig eller første gang får en bolig i den bestående boligmasse, skulle virke, jeg tror, man sagde mobiliserende på boligmarkedet, det kan vist kun boligministeren forstå. For lejere og boligsøgende er det simpelt hen en huslejeskat, der kun har til formål at beskære købekraften og gøre boligejerne rigere. Også denne boligskat er medvirkende til, at mange lejligheder nu

står tomme. Udlejerne venter simpelt hen med at leje ud til efter nytår i forvisning om, at de så kan indkassere lejeforhøjelsen, og det sker tilsyneladende også med ministrenes billigelse. Det må være både bolig- og indenrigsministeren, der er ansvarlige her.

Selv vismændene må erkende, at prisstigningerne på fast ejendom bærer hovedskylden for inflationen. Når man nu ellers går så højt op i disse vismænds mere eller mindre pragmatisk prægede udtalelser, så kunne det være, at man for en gangs skyld skulle lytte efter, hvad de sagde her. Den reelle værdistigning på fast ejendom er steget med 20 milliarder kr. fra den 13. almindelige vurdering i 1965 til den 14. i 1969. Som jeg før har dokumenteret, er en tredjedel af denne værdistigning belånt, og de 6½ milliard kr., der på den måde er pumpet ud i forbruget uden nogen form for produktion bag, svarer lige præcis til vores underskud på betalingsbalancen i samme tidsrum.

Vi vil også stille forslag om, at stigninger i ejendomsskatter, der skyldes vurderingsforhøjelser, ikke skal kunne væltes over på lejerne. Vi finder det urimeligt, at lejerne, når en udlejningsejendom vurderes op, skal betale skatten. Fordelene ved opvurderingen ligger hos ejeren, der får forøget sin formue og også efter den nuværende lovgivning får en direkte gevinst hjem i form af forøgede belåningsmuligheder.

Som det væsentlige i boligpolitikken anser vi dog spørgsmålet om helt at fjerne spekulationen i hele boligsektoren, og det er især på dette punkt, at samfundet ikke slår til. Grundspekulationen har på 20 år næsten femtendoblet priserne på byggejord. Kurstabet ved finansiering er i samme tidsrum omkring tresdoblet, så det kunne jo være, at der var et sted, man kunne finde på at sætte ind. Det lille boligforlig, og her mener jeg de dyre realkreditlove, løste jo ikke problemet om billigørelse af byggeriet. Da regeringspartierne med støtte fra socialdemokratiet og SF vedtog stramningen af realkreditten, advarede vi imod det. Det gav ikke billigere byggeri at kræve lånene hurtigere tilbagebetalt, og det fremmede ikke byggeriet at kræve større indskud eller egenkapital. Den ny realkredit har ikke sat renten ned, men et par procent op, og det har gjort det dy-